

**TREES HAVE REACHED THE PURE LAND - THEY NO LONGER WALK
THE PAVEMENTS OF THIS WORLD** Haiku from Marcus Cumberlege www.ggf.be
<http://www.regiobrugge.be/lappersfortpoets.php>

Poëzie en Literatuur vind je ook op <http://www.tgrootgedelf.be/pageread.php?id=15>

Laat ons de Leie ! (Uit het verzameld werk van Cyriel Buysse, omstreeks de eeuwwende van de negentiende naar de twintigste eeuw. Het schrijnend bewijs dat de pletwals van beton en winstbejag samen met de industrialisering van het Westen toen al in gang werd gezet. We zullen onze rangen moeten versterken en uitbreiden om een halt toe te roepen aan dit klimaat van onttovering van mens en wereld.)

Sinds enige tijd verspreidt zich een gerucht in Vlaanderen, een treurig gerucht, waaraan velen niet willen noch kunnen geloven, maar dat integendeel, bij heel veel anderen, die op soortgelijk gebied reeds meer dan één droevige ervaring hebben opgedaan, grote onrust en kwelling verwekt. Er wordt gezegd en beweerd, dat men van plan is, in de buurt van Gent, de Leie recht te trekken !

Voor de oningewijde klinkt dit bericht op zichzelf niet zo erg. Wat wordt er al niet gekanaliseerd, genivelleerd, gerectificeerd? Maar hier geldt het de Leie, en voor wie de bekoorlijke poëzie van deze allerliefste van onze Vlaamse rivieren kent, luidt het als een heiligschennend doodsvonnis. Ik spreek niet alleen in de naam van een handjevol dichters, schilders, schrijvers en dromers, die hier met welke diepe gehechtheid en innige liefde! langs de poëtische oevers van de zacht-kronkelende Leie werken en leven. Ik geef het toe : wij zijn dweppers, zoekers, onpractische mensen; maar ik spreek ook en vooral in name van duizenden en duizenden, die 's zondags, of bij elke feest- of vakantie-gelegenheid, de grote, drukke, vermoeiende fabrieksstad die Gent is, ontvluchten, om langs de bekoorlijke Leie het natuurschoon te genieten en de gezonde, verkwikkende buitenlucht in te ademen. Die mensen hebben de tijd noch de middelen om 's zomers, voor weken of maanden, de benauwende stad te verlaten. Die zijn het ganse jaar gebonden en kunnen alleen korte uitstapjes van enkele uren, of hoogstens van één dag, ondernemen. Laat hun de Leie, ' t is bijna ' t enig hoekje frisse natuurpoëzie, dat zij hier in de buurt nog hebben.

Er is beweerd : de koers van de Leie moet rechtgetrokken worden om de scheepvaart te vergemakkelijken. Maar ik weet heel goed, en zo weet ook iedere bewoner van de Leie-oevers, dat er op die stille rivier nagenoeg geen scheepvaart bestaat, vooral ' s zomers niet, wanneer de sluizen van Astene dicht moeten blijven, om te beletten dat het vuil, uit Frankrijk komend water, de stad Gent zou ontreinigen. Verder is er nog beweerd, dat de Leie, moet rechtgetrokken worden, om het gevaar van overstroming te voorkomen; en dat argument houdt al evenmin steek als het eerste, want: onze lieve Leie kronkelt nu al zoveel lange jaren tussen haar schone, vreedzame oevers : en wie herinnert zich dat zij ooit die grote verwoestingen, waarmee men ons bedreigt, heeft aangericht!

Ach, heren ingenieurs, knappe mannen van bruggen, en sporen, en wegen; mannen van praktische voortuitgang en vernuftige, mechanische ontdekkingen; geloof mij, ik heb de oprechtste waardering voor uw kunde, en iedere nieuwe uitvinding of ontdekking op mechanisch gebied verwekt terstond mijn hoogste bewondering; maar

wat ik u bidden mag, laat ook toch nog iets van het oude bestaan, daar waar het niet noodzakelijk door 't nieuwe moet vervangen worden! Zeer zeker : een brug kan een kunstwerk zijn, en ook een spoor, en ook een weg, en zelfs de droevig-recht strakke lijn van een kanaal; maar de Leie, mijn heren, die lieve, kalme, zo vreedzaam tussen haar schone, malse, groene oevers kronkelende Leie; de Leie die Verhaeren heeft bezongen; de Leie die Claus heeft geschilderd; de Leie aan wier oevers Peter Benoit zijn eerste inspiraties heeft gevoeld, die Leie is poëzie, mijne heren, en laat ons toch dat beetje poëzie, midden in zoveel knappe, maar o, soms zo en dure werkelijkheid.

Ik verzeker het u : geen mens vreest het gevaar, dat gij ons als een schrikbeeld voorspiegelt. Wij kennen onze Leie, en zijn er helemaal niet bang voor; en de schippers, de zo zeldzame vrachtschippers, die hier kalmweg en lustig zingend langs komen varen, zullen het u heus niet kwalijk nemen, als zij er een uurtje langer over doen, om van Deinze tot Gent te komen.

Nog eens, ik smeed u in naam van allen :
Laat ons de Leie !

Alle vormen van literatuur vormen een uitstekende basis om iemands innerlijk tot leven te wekken, adem te geven aan iemands gedachten, verhalen wakker te maken en nieuwe betekenissen te scheppen doordat ze mensen aanmoedigen om onverwachte dingen te delen. Literatuur is niet alleen een pedagogisch instrument. Het is een onuitputtelijke bron waaruit men momenten kan putten van ademen, van zin geven aan het leven, van dromen en denken. (Michèle Petit, Franse antropologe, Kopenhagen 09.08) www.openruimteademruimte.be
www.universiteitalgemeenbelang.be

Het wonder van de bomen is dat ze groeien in stilstand, hun buitengewoon evenwicht tussen dynamiek en onbeweeglijkheid. *Paul De Wispelaere*

BOSSEN & BOMEN : OPEN MONUMENTEN & LEVENSADEM VOOR EEUWEN

Ter inspiratie : een Zapatistisch credo, een essay over Tolkien en het laatste stukje uit een roman uit 1978 van Paul de Wispelaere, lid van het beschermcomité van het Lappersfortbos en de Chartreusenatuur van www.ggf.be

"Aanschouw dit schiereiland tussen de twee vaarten. Wie het betreedt komt over een brug. Er wordt met machines in gegraven en gewroet, er wordt aan getrokken en gerukt, er wordt gebeukt en gescheurd, het wordt volgespoten met gif, de boomgaarden worden ontworteld, het wordt ontmanteld, geslecht en gevlakt tot een harde vloer waar de wind over raast, de vogels verdwijnen met de hagen en de beschuttende houtwallen, de waterdieren sterven in de stank van de sloten, de nieuwe mens houdt er huis. Met de Amerikaanse helmen van de vooruitgang op de verdoofde schedel slaat hij toe met gillende tuigen in de hand, klimt hij in de daverende kabinen van de gevaarten, spant hij fluitend de netten van hoogspanningskabels over zijn eigen hoofd. De nieuwe mens, met zijn mechanische grijpers en schoppen, zijn pneumatische hamers. Zoals van oudsher voert hij slaafs als een soldaat uit wat hem wordt opgelegd, hij doodt en verminkt op bevel, hij grabbelt de zilverlingen zonder de hand te zien waarin ze hem worden toegestoken, wat mooi is grijpt hij aan om het te vernietigen, wat rustig is verpest hij met zijn

oorverdovende lawaai. Tot elke verwoesting bereid zit hij op zondagochtend nog steeds onder de preekstoel, dommelt hij nu 's avonds in voor de tv. Hij is er veel op vooruitgegaan, er is geen vergelijking bij vroeger, zegt men.

Afgejakkerd en uitgebuit is hij nog steeds niet in staat om te denken, zegt men.

Aanschouw dit land en vergeet niet hoe mooi het is geweest. Alle beelden van de schoonheid zitten boordevol wanhoop. Ik sta hier, denk ik, wil nog wel vooruit, maar ook terug. Vooruit naar waar ? Terug naar waar ?

Rugwaarts naar de toekomst, met het gezicht op de verloren dagen gericht.

Temidden van herinnering en verlangen, maar in beide door twijfel overmand, leun ik roerloos tegen de reling van de brug. Achter mij, voor mij en onder mij ligt het zwarte dode water. Op een beeld in mij rijd ik weg door een dreef in een open voertuig dat rilt en ratelt over de stenen, aan de schuinlopende nek van het glanzende paard, achter het geheven op en neerrukkende hoofd, ontspringen de vleugels. Mijn haren wapperen in de strakke wind. Maar de rit wordt beëindigd waar hij begonnen is. Links en rechts van mij de kale, effen betonweg vol plekken oeroude gedroogde koeiedrek. Ik stap op de fiets en rij door de vlakke langzaam naar het huis toe, dat daar als een eiland in de omringende beschutting van de laatste bomen ligt."

(Paul de Wispelaere, Tussen tuin en wereld)

"We zoeken geen absolute waarheid, maar een waarheid met vele waarheden erin. We willen een wereld met vele werelden erin. We bouwen een beweging van één nee en vele ja's. Het is vandaag niet nodig om de wereld te veroveren, het is voldoende om haar nieuw te maken. We willen geen macht maar autonome ruimtes waar "democratie, vrijheid en rechtvaardigheid" kunnen bloeien. Ons doel is niet om zelf de macht te grijpen, maar om principieel de centralisatie van macht te bestrijden. We willen een revolutie die revolutie mogelijk maakt. Niet een droom van een revolutie, maar een dromende revolutie. Een droom die de slaap wegneemt. De enige droom die wakend wordt gedroomd. De geschiedenis die wordt gebaard en grootgebracht van onderaf."

(Subcommandante Marcos)

Tolkien was er van overtuigd dat 'geslaagde' fantastische verhalen op kritische wijze naar de werkelijkheid verwijzen. Geïnspireerd door de theoretische opvattingen van de romantische dichter Samuel Taylor Coleridge, beschouwde Tolkien de literatuur als een middel om de werkelijkheid onder een ander licht te plaatsen. De literatuur creëert als het ware 'andere werelden' die de reële wereld anders belichten. De fantastische literatuur kan de rijke betekenis van alledaagse dingen vanonder de sluier der vertrouwdheid halen. Voor Tolkien bood de fantastische literatuur niet enkel een vluchtweg om aan de afgrijselijke kanten van de kapitalistische industriële moderne samenleving te ontsnappen, maar ze bood hem ook de kans om er zich tegen te verzetten. Fantastische literatuur had voor Tolkien meer met de ontsnapping van een gevangene te maken dan met de vlucht van een deserteur en had het vermogen om tegen het opkomend possessieve individualisme in, de waarde van vriendschap, solidariteit en gemeenschap te herstellen. Tolkien zag de fantastische literatuur als een middel bij uitstek om zijn romantisch verzet tegen een seculier en materialistisch geworden samenleving te verwoorden. De op individualisme gefundeerde democratische samenleving heeft voor hem het gevoel van 'behoren' tot

de familie, tot de gemeenschap en tot de natuur vernietigd. De betovering van de wereld herstellen, dat was het doel van Tolkiens fictieve en fantastische verhalen. Aan de moderne samenleving de spiritualiteit terugbezorgen die ze verloren was onder de plethamer van het industrialisme, het materialisme en het utilisme.

(uit : J.R.R. Tolkien, enkele bedenkingen omtrent fantastische literatuur als romantisch protest door moraalfilosoof Paul Ginemo Universiteit Gent in Oikos 1, herfst 1996)

Nieuwe bosgedichten wekelijks on line op www.ggf.be

Stem van brood & bossen : nieuwe gedichten

Bekijk & beluister hier de opening van het vernieuwde Hugo Clauspad in het Brugse Lappersfort Poëziebos

<http://www.youtube.com/watch?v=IKskFwvoxgQ&feature=related>

Nu reeds dagelijks van zonsopgang tot zonsondergang kunt u in het Poëziebos wandelend 21 gedichten lezen op de levende poëzieroute langs het vernieuwde Hugo Clauspad

- [Bekijk hier foto Hugo Clauspad ingewandeld in Lappersfort Poëziebos 06/07/2008](#)
- [In bos wandelen met flarden Claus in ons hoofd, perstekst](#)
- <http://antwerpen.indymedia.org/news/2008/07/15861.php>
- [Twee gedichten Jotie voor gedenkplaat dode dichters Lappersfort Poëziebos](#)
- [Van zonsopgang tot zonsondergang : Hugo Clauspad Lappersfortbos](#)
- <http://www.uitinwestvlaanderen.be/10235/het-hugo-clauspad-voor-poetische-wandelaars>
- [Hugo Clauspad op Literatuurplein](#)
- [Hugo Clauspad Poëziebos Brugge in Poeziekrant 3 - 2011, met dank aan Poëziecentrum](#)

Poëzie en Literatuur vind je ook op <http://www.tgrootgedelf.be/pageread.php?id=15>

U graag doorgestuurd door www.ggf.be <http://ggf.regiobrugge.be>